

Tarinan kertoo:
Kalevi Uusimäki
Ruotsalo

Koi mikään oo kohta enään niinkö ennen

Semmonen yksinkertanen homma ko itikkain pito on menny tykkänääs pois raitheiltaas. Ennen vanahaa ko itikat saathin navetasa lypsetyks, ne ajethin mehthän. Siältä niijen piti koittaa löytää jotaki suuhunpantavaa. Siälä saatti olla joku pikkunen hakkuuaukio josa kasos vähä kasteheinää, ja joku pikkunen putti, elikkä nevensyrijä, joisa kasos harvaa taarnaa ja kortetta. Siälä net lehemänvahajit, elikkä itikkain vahajit koitti viättää arkipäivää yhtä hyvin ko pyhäpäivääki niinkö laulusa laulethan.

Joskus siältä eksy itikoita pois omasta laumastaas ja menivät ruvan peräsä joskus kauakski. Tuasa pithäänrajan toisella pualella asuu heti ruahtalaiset ja niijen karijat oli samalla lailla mehtäsä niinkö meikäläistenki. Kerran vanaha ukko tuli hakehan kolomia lammasta täältä suamalaisten pualelta jokkoli päässy hältä karkhun. Tuli talohon ja tinko vähä huanolla Suomen kiälellä, että onko täälä nähty kolomia lammasta ko hältä on joutunnu net mehtäsä huhkhan. Tiätysti talosa tingothin kovin että minkälaisia nuak kajoksisa olevat itikat mahtaa olla. Se selevis loppuin lopuks mitä noli, valakioita lamphaita jäärä, pässi ja uuhi. Eihän äijä tuammosia suomalaisia nimityksiä niistä muistannu ja se selevitti, että hälton hukasa kolome valakiaa lammasta, joista – yks oli paljon jeere, toinen oli eipalijo miten jeere ja kolomas ei ollu yhten jeere -. Tällä lailla kon hyvä supliiki niin pystyy selevittähän vento viarhaallekki mikä asia ihmistä painaa.

Tuasaki tapauksesa lamphaat löyty ja sekaintunnu justhin talon lammaslaumhan, olisivakko ihte suuresta laumasta hoksanheekkaan että siinon viarhaita sakisa. Mutta äijä tunsi omaas ja olisko lamphaakki tuntenheet omistajaas, että päästhin asiasa selevvythen.

Meillä kotona oli ennen vanahaan aina muutama lehemä ja hevonen ja lamphaita kaas iso lauma. Kanoja oli kaas pualentusinaa ja kukko piti olla isäntänä laumasa. Kanat oli aina irrallaas ja net tonki jokapaikan kartanonseuvusa. Niijen pesiä joutu aina hakehan ko net muni sillon tällön ja eri paikhoin.

Äitillä oli oikhen koria ääni ko se hilutti eli kuhtu lehemä. Se veti korialla äänelläs vähä niinkö virttä, että koko kylä joskus kuunteli – Tulkaa pois tänne Siuuuuuhu, Siuuuuuuuhu, Siuuuuuuuuu uuhu. Se tuntu ja kuulu niin kotosalta ja tutulta. Kyllä itikat tuli monesti juaksujalakaa kotia ko äitin kuhtumisen kuulivat.

Ei semmosia ääniä nykyaikana enään justhin kuule. Enimmäksees non auton ja traktorin pörinöitä jokka täyttää iliman, olipa se sitte pyhä tai arki. Ja kyllä net mopolookikki aikamoista ääntä pitää, konet koittaa kruuvata oiken kaasua isolle sillon ko olhan taloin kohojalla.

Kalevi Uusimäki